

Amazon.com Nr. 1 bestseleris, išleistas daugiau nei 50 šalių

ŽMOGUS, KURIS ŽAIDĖ SU UGNIMI

Dingę Stiego Larssono failai
ir žudiko medžioklė

Daugiau nei 100 milijonų tiražu parduotų „Millennium“ serijos
knygų apie merginą su drakono tatuiruote autoriaus slaptas paskutinis
tyrimas apie vieną labiausiai pasauly sukrėtusių žmogžudysčių

JAN STOCKLASSA

JAN STOCKLASSA

ŽMOGUS, KURIS ŽAIDĖ SU UGNIMI

Vertė
JURGA ŽIUGŽDIENĖ

TURINYS

PRATARMĖ	11
PROLOGAS	27
1 DALIS STIEGAS	31
ŽMOGŽUDYSTĖS DIENA	33
OPOZICIJA	39
ŽMOGŽUDYSTĖS ŽEMĖLAPIS	44
ŠERLOKAS HOLMÉRIS	48
VICTORAS	58
KALTINTOJO KALTINIMAS	64
GILYN Į ARCHYVĄ	67
<i>STATUS QUO</i>	70
PO ČERNOBYLIO	72
ALFA PATINAS	75
STIEGO VERSIJA	77
MĮSLĖ	80
PROTOKOLAS	82
SEVERINAS	86
KAVINĖS	92
HOLMÉRIS VĖL SUBLIZGA	96
NE, NE, TAIP	99

MISIJA: OLOFAS PALME'Ė	104
1987-IEJI	115
PALANKIOS ŽVAIGŽDĖS	117
DĖMESIO! DĖMESIO!	123
DIDŽIAUSIAS PALME'ĖS PRIEŠAS	127
TARPININKAS?	130
TARP KO IR KO	135
SLAPTASIS WEDINAS	138
GERRY'IS	143
DEŠINIEJI EKSTREMISTAI	146
APENDICITO OPERACIJA	150
DIDYSIS ŠVEDIJOS ŽURNALISTIKOS APDOVANOJIMAS	154
HANSAS II	157
EBBE'Ė SPAUDŽIA AKCELERATORIŲ	160
ABEJONĖS	163
ŽUDIKO PROFILIS	165
PATOGUS ŽUDIKAS	168
ŽUDIKAS	171
TROFĖJUS	176
DAUG KALBŲ, MAŽAI DARBŲ	179
PIETŲ AFRIKOS RESPUBLIKA, 1996-IEJI	181
ŽYMIAUSI AFRIKOS FARAI	185
PASKUTINĖ GALIMYBĖ	188
PAGRINDINĖ STIEGO KOVA	189
EVA	193
NAUJOJI KARJERA	196
SEPTYNI AUKŠTAI	197
STIEGO MIRTIS	200

2 DALIS	STIEGO PĒDSAKAIS	203
	ERDVĒS SINTAKSĒ	205
	KAMPANIJŪ AKTYVISTAS	210
	ŽUVĒ VAIKAI #1	215
	ŽUVĒ VAIKAI #2	219
	DVIGUBA NAŠLĒ	221
	BIBLIOTEKININKAS	234
	ANALIZĒ	239
	LISBETH'Ē #1	249
	ANNA LENA	252
	LISBETH'Ē #2	257
	Į ARCHYVĄ	259
	RORŠACHAS	261
	OCR	263
	MASKVOS MULAS	266
	<i>GT</i>	270
	SU TARPININKU	275
	WEDINAS, PIRMOJI DIENA	281
	WEDINAS, ANTROJI DIENA	290
	WEDINAS, TREČIOJI DIENA	296
	SIUNTINYS	302
	RAKETOS, KURIOS DAUGIAU NEBEPAKILS	313
	NIUJORKIETIS	319
	FOTOROBOTAS	321
	ŽMOGŽUDYSTĒS VADOVĒLIS	326
	MIRUSIEJI VAIKAI #3	333
	PERŽENGUS RUBIKONĄ	336
	TAMSOS ŠĒRDIS	349

PERUKAS	359
ITALIŠKOJI VERSIJA	362
ATPIRKIMO OŽYS	367
SLAPTOJI VYRIAUSYBĖ	375
<i>CUI BONO?</i>	385
APKLAUSTASIS	393
ŽMOGUS, IŠGELBĖJĘS ŠVEDIJĄ	401
SPRENDIMAS	405
JAKOBAS IR LÍDA	407
JAKOBAS, PIRMOJI DIENA	420
JAKOBAS, ANTROJI DIENA	427
KAPAS	432
ATGAL Į NUSIKALTIMO VIETĄ	439
DINGĘS	446
ALIJA	449
„M“	453
REVOLVERIS	458
EPILOGAS	480
PABAIGOS ŽODIS	481
VEIKĖJŲ SĄRAŠAS	487
PADĖKA	491
APIE AUTORIŲ	495

Niekada nepriskirkite blogiui to, ką galima paaiškinti
kvailumu.

HANLONO SKUSTUVO PRINCIPAS

ŽMOGŽUDYSTĖS DIENA

Stokholmas, 1986 m. vasario 28 d.

Tą dieną, kai Švedijos ministras pirmininkas turėjo mirti, Stiegas vėlai atvyko į darbą, kaip įprastai, su cigarete rankoje. Jis nusprendė lipti laiptais, kad sutaupyti bent pusę minutės, užuot naudojęsis naujuoju liftu, kuris buvo nepaaiškinamai lėtas. Jis užbėgo aukštyn, varomas kofeino ir nikotino mišinio, kairiąja ranka nešdamasis savąjį nudėvėtą portfeli, kuriame nebuvo nieko, išskyrus porą popieriaus lapų.

Vos prieš metus pagrindinė Švedijos naujienų agentūra *TT* persikėlė į renovuotas patalpas buvusioje Švento Eriko alaus darykloje *Kungsholmstorg* aikštėje. Jos darbuotojų ir įrangos lygis buvo toks pat kaip ir Švedijos nacionalinio visuomeninio radijo *Sveriges Radio* ar *Dagens Nyheter* – didžiausio šalies rytinio laikraščio. Redakcija užėmė visą šeštąjį aukštą, tad Stiegas turėjo kirsti ištisą atviros įstaigos kraštovaizdį, vien kad pasiektų savo rašomąjį stalą. Kiek primenanti fabriką atmosfera Stiego būdai itin tiko. Jau pačiame koridoriuje rikiavosi ilga *Toshiba* fakso aparatų eilė. Kiekvienas žinojo, jog jų daugiau, nei reikia, tačiau aštuntajame jupių dešimtmetyje buvo svarbu, ypač naujienų agentūroms, pasirodyti, jog tu mielai žengsi papildomą žingsnį komunikacijos srityje. Kairėje sėdėjo redakcijos komanda – aukščiausio rango *TT* darbuotojai, įskaitant keletą vidurinės

grandies vadovų. Stiegas bandė prasmukti nepastebėtas, tačiau jo viršininkas Kennethas Ahlbornas sušuko „labas rytas“ kiek per garsiai, kad Stiegas galėtų pasišalinti neatsakydamas.

„Jūs tai gausite šiandien, – tarstelėjo Stiegas. – Pažadu!“

Stiegas jau trečią kartą iš eilės nespėjo laiku įvykdyti užduoties ir kitas viršininkas būtų kalbėjęs griežčiau. Tačiau net ir Kennetho kantrybė turėjo ribas ir Stiegas žinojo, jog privalo savo darbą atiduoti šiandien.

Jis nuėjo į kitame aukšte virš redakcijos skyriaus esantį vieną didžiausių Švedijoje laikraščių archyvų su ilgomis lentynų su šonuose įtaisytais ratais eilėmis, kad jas būtų galima stumdyti ant grindų įrengtais bėgiais, – dar vienas įspūdingas įrenginys. Stiegas praėjo pro lentynų galus, pasuko už paskutinės ir pro duris įžengė į savo kabinetą. Nedidelis kambarys su vidiniu langu, žvelgiančiu į archyvo lentynas, tačiau be išorinių langų, geriausiai atveju galėjo būti apibūdintas kaip funkcionalus. Stiegas dalijosi kabinetu su archyvo vedėja Ulla ir keletu laikinųjų darbuotojų, nes trūko rašomųjų stalų. Nepaisant nuošalios vietos, Stiegas nesijautė ignoruojamas, iš tiesų – priešingai. Kiekvienas, turintis į jį reikalą, žinojo, kur šis sėdi, ir kaip reikiant nudėvėtas fotelis, skirtas jo lankytojams, kažkoku būdu patyrė didesnę pastarųjų kaitą nei prašmatni sofa tikrajame redakcijos skyriuje vienu aukštu žemiau.

Diena buvo ypatinga – paskutinis mėnesio penktadienis, ir visi buvo sukviesti į mėnesinį susirinkimą, kurio idėją sumanė generalinis direktorius – tam, kad, pasak jo, būtų galima „gauti daugiau grįžtamojo ryšio“ iš organizacijos. Tiesą sakant, informacija daugiausia sklido viena kryptimi – žemyn, tačiau Stiegui tai visiškai tiko. Jo tuometinio vadovo pozicija hierarchijoje buvo dar tvirta, ir būtent jis įkurdino Stiegą taip toli nuo veiksmo

centro, ten, kur jis dažniausiai galėjo ramiai dirbuotis prie jį jaudinusių istorijų.

Greta pagrindinio iliustratoriaus darbo kartais Stiegui leisdavo parašyti ilgesnių straipsnių, kurie dažniausiai būdavo susiję su jį itin dominančiais dalykais, o jei dar likdavo laiko, Stiegas skirdavo jį tam, kas iš tiesų jam buvo svarbu: stebėjo dešiniuosius Švedijos ekstremistus ir jų ryšius užsienyje. Stiegas augo su seneliu iš motinos pusės, kuris nekenė visko bent kiek susijusio su nacizmu ar dešiniuoju ekstremizmu, taigi tai labiausiai jį ir motyvavo. Tačiau Stiegas šiam reikalui buvo atsidavęs netgi labiau nei jo senelis – jis skyrė tam visą savo gyvenimą.

O dabar Stiegas vėlavo į susirinkimą, kuriame reikėjo pasirodyti vien tam, kad pademonstruotų, jog jo ir kompanijos vizijos sutampa, ir galėtų ramiai ir tyliai vėl grįžti į savo darbo vietą. Buvo dešimta valanda, jam – ankstyvas metas, tad kai Stiegas įžengė į susirinkimų patalpą, jo artimiausi bendradarbiai nustebo jį išvydę. Stiegas uždarė paskui save duris ir uždusęs atsisėdo ant savosios kėdės kaip tik tuo metu, kai generalinis direktorius įjungė savo spinduliuojančią šypseną ir visus pasveikino.

Susirinkimas nepateikė jokių staigmenų. Vadovybė buvo giliai įtikėjusi šūkiu: „Kartojimas – įgūdžio motina“, tad Stiegas beveik neabejojo, kad šios verslo plano vizijos 1986-iesiems metams jau buvo pateiktos anksčiau mažiausiai tris kartus, galbūt tik kiek kitokia tvarka.

Vienintelis nustebinęs dalykas buvo tas, kad kažkas iš redaktorių susirinkimo pabaigoje atsistojo ir visiems priminė, jog redakcijos komanda šį vakarą kviečiama į *Tennstopet* restoraną. Nebuvo pasakyta, bet visi suprato, jog tik kolegos, turintys reporterio, žurnalisto ar redaktoriaus statusą, galėjo vargintis ten

pasirodydami. Vieną dieną Stiegas taps nusikaltimų reporteriu, tačiau kol šio tikslo dar nepasiekė, jis į minėtą grupę nepateko.

Stigui šis penktadienis buvo kiek neįprastas, kadangi jiedu su Eva ketino pavakarieniauti ir kartu praleisti vakarą. Jie nesirengė kur nors eiti – tiesiog galvojo pasiruošti vakarienę namuose ar užsisakyti picą, tačiau tai reiškė, jog Stiegas privalės neprarasti laiko pojūčio, kad spėtų išeiti iš darbo septintą, na, vėliausiai aštuntą. Miesto rotušės metro stotis buvo vos už kvartalo, ir jis galėjo atsidurti namuose, Rinkebio priemiestyje, greičiau nei per pusvalandį. Daugiau tądien nieko nebuvo suplanuota.

Jis buvo bebaigiąs iliustraciją, vaizduojančią, kaip visą Švedijos ekonomiką valdo Wallenbergų šeima, viena galingiausių verslo savininkų konsteliacija pasaulio finansų rinkose. Nors ganėtinai dažnos finansinės krizės aštuntajame dešimtmetyje iš tiesų supurtė imperiją iki pašaknų, tačiau Wallenbergų galia ir toliau skverbėsi į Švedijos visuomenę, plėsdamasi per anoniminius fondus, korporacijas bei asociacijas, kurie popieriuje neturėjo akivaizdžių sąsajų su šeima, tačiau visi pagrindiniai žaidėjai buvo artimi Wallenbergams.

Ilgą laiką apie tai mąstęs, Stiegas sukūrė žemėlapi su Stokholmo senamiesčiu fone. Žemėlapi jis uždengė diagrama, vaizduojančia abipusius ryšius ir sąsajas taip, kad net sąmokslų teoretiškai galėjo susisukti galva, jei Stiegas nebūtų visko palengvinęs punktyrinėmis linijomis ir pilkų atspalvių gama. Negalėjo būti nė kalbos apie spausdinimą keturiomis spalvomis. Nors jau keletus metus techniškai tai buvo įmanoma, tačiau tik pora vakarinių laikraščių tą naudojo ir jie nebuvo tarp pagrindinių *TT* klientų.

Stiegas prisidėgė dar vieną cigaretę ir pastatė savo kavos puodelį šalia piešinio bei jį prilaukančių svorių. Kai cigaretės pelenų

stulpelis tapo per ilgas ir nukrito ant popieriaus, Stiegas meistriškai jį nupūtė, sušlavė į saują ir subėrė į vieną tuščių kavos puodelių ant savo rašomojo stalo. Dauguma bendradarbių valgė priešpiečius, tačiau Stiegas dirbo tol, kol jo protas aptingo ir jis privalėjo pakelti cukraus kiekį kraujyje. Jis turėjo pusę sumuštinio su sūriu ir agurku iš kavinės, suvyniotą į plėvelę, kad išalkęs galėtų suvalgyti.

Kai Stiegas vėl pažvelgė į laikrodį, buvo beveik pusė penkių. Dabar jis iš tiesų turėjo pasiskubinti, kad užbaigtų iliustraciją. Prašyti dar daugiau laiko neatrodė geras sprendimas, nes tuomet padidėtų rizika atidėti savo naujojo straipsnio rašymą, kuris suteiktų galimybę svarbius klausimus pateikti plačiajai auditorijai.

Stiegas ant vienos žemėlapių dalies pabandė uždėti seną Marcuso Wallenbergo maksimą: *esse non videri* – būti, o ne atrodyti. Ji puikiai derėjo su piešinio perduodama žinia apie slaptus ryšius, tačiau be vertimo jos niekas nebūtų supratęs. Tačiau jei jis pridėtų dar daugiau teksto, būtų tikras jovalas. Stiegas nusprendė, jog nepakils iš vietos, kol neužbaigs.

Išties dviejų ar daugiausia trijų valandų pakaks. Tada jam kaip tik pavyks grįžti namo, Evai dar nepraradus vilties kada nors pavakarieniauti drauge.

Tačiau perregimos plastikinės plėvelės su linijomis ir simboliais magiškai ištirpdė laiką. Netikėtai buvo jau kiek po aštuntos, ir Stiegas suprato, jog reikia imtis skubių veiksmų. Jis pakėlė apibraižyto *Ericsson Dialog* telefono ragelį ir pažįstamai spragsint numerio rinkimo diskui sukantis atgal, svarstė, kaip paaiškinti Evai, kad jis negrįš namo iki vidurnakčio, tad jiedu vėl nevakaros drauge.

Iš tiesų pokalbis nebuvo labai slegiantis, nes Eva visuomet priimdavo jo pasiaiškinimus, tačiau jis jautėsi kaltas, o tai viską

komplikavo. Jam prireikė dešimties minučių, kad padėjęs ragelį vėl galėtų pasinerti į darbą, tačiau dabar jis bent jau per vakarą baigs iliustraciją.

Kai Stiegas galiausiai paspaudė savo stalinės lempos sunkiu lietos geležies stovu jungiklį ir užgesino šviesą, buvo 11.20 val. vakaro, kaip tik maždaug tas pats metas, kai *Sveavägen* gatvėje buvo paleisti šūviai, nužudę Švedijos ministrą pirmininką. Stiegas palaimingai to nežinojo ir svarstė, ar suspės įsėsti į artimiausią traukinį, važiuojantį į Rinkebį.

OPOZICIJA

Nedaugelis abejojo, kad Olofas Palme'ė buvo vienas įtakingiausių visų laikų Švedijos politikų, tačiau jam iškilti prireikė daugelio kovų, tuo pat metu įgyjant daugybę prieštų bei nuolat stiprėjančią opoziciją. Švedišką terminą *Palmehatare* (nekenčiantis Palme'ės) buvo vartojamas apibūdinti kiekvienam, kuris neprireikė jo vadovavimui – ir dauguma tą aistringai darė.

Palme'ė perėmė ministro pirmininko ir partijos lyderio postą 1969-aisiais iš Tage'ės Erlanderio, kuris atsistatydino, ministru pirmininku išbuvęs dvidešimt trejus metus – tuo metu rekordinį laiką išrinktajam valstybės vadovui Vakarų demokratijoje. Per paskutinį Erlanderio išrinkimą socialdemokratų partija gavo daugiau nei 50 procentų balsų. Atrodė, kad Palme'ei niekaip nebūsimanoma pasiekti milžiniško savo pirmtako populiarumo. Kadangi Palme'ė akivaizdžiai buvo kilęs iš aukštesniosios klasės, partijos viduje darbininkai ir žemesniojo rango tarnautojai į jį žvelgė įtariai. 1976-aisiais Palme'ės vadovaujami socialdemokratai pirmą kartą po keturių dešimtmečių pralaimėjo rinkimus.

Šis pralaimėjimas leido jam skirti daugiau laiko tam, kas rūpėjo labiausiai – užsienio politikai. Olofas Palme'ė buvo besivystančių šalių draugas ir kovojo už silpnųjų ir atstumtųjų teises. Jam patikdavo pasakoti apie savo pirmąją politinę veiksmą, kai jis su keletu draugų davė kraujo, kad surinktų pinigų kovai su apartheidu Pietų Afrikos Respublikoje.

Tačiau Palme'ės pasišventimas tokiai užsienio politikai dažnai atsiliepdavo jo santykiams su tuometinėmis supervalstybėmis. 1975-ųjų balandį jis užrūstino Sovietų Sąjungą, pavadindamas režimą, valdantį satelitinę Čekoslovakijos valstybę, „diktatūros žvėrimis“, bei dar kartą – kai kritikavo sovietų invaziją 1979-ųjų gruodį į Afganistaną.

Kitoje šaltojo karo stovykloje Palme'ė taip pat provokavo ir Jungtines Valstijas, kurios dėl pastarojo veiksmų du kartus nutraukė diplomatinius ryšius su Švedija. Pirmasis kartas buvo po to, kai 1968-aisiais fakelų eisenoje Maskvoje Palme'ė petys į petį žygiavo su Šiaurės Vietnamo ambasadoriumi. Antrasis kartas buvo po to, kai jis sukritikavo Hanojaus bombardavimą prieš pat 1972-ųjų Kalėdas, lygindamas Jungtinių Valstijų veiksmus su žiauriausiomis dvidešimtojo amžiaus žudynėmis.

Palme'ės ir drauge Švedijos politinė filosofija buvo priskiriama „trečiajam keliui“ – deryboms tarp kapitalistinių Vakarų ir komunistinių Rytų. Palme'ė inicijavo ir tapo vadinamosios Palme'ės komisijos vadovu, kur drauge su kitais vadovaujančiais pasaulio politikais bandė parengti nusiginklavimo projektą, kuris pasaulį padarytų saugesnį. Jungtinės Valstijos tik nuosaikiai domėjosi šia alternatyva, nepasitikėjimas Palme'ė Švedijoje augo, o užsienyje jis tapo traktuojamas kaip rusų įrankis.

1980–1982-aisiais Palme'ė buvo JT taikos pasiuntinys kare tarp Irano ir Irako. Jam ši neigyvendinama užduotis nepavyko, ir kai žmonės sužinojo, jog jis aktyviai dalyvavo padėdamas Švedijos ginklų gamintojams, visų pirma Boforsams, užtikrinti eksporto sandorius su Indija, daugelis nusprendė, jog jis – hipokritas. Vieną akimirką Palme'ė propagavo nusiginklavimą ir taiką, o kitą – rėmė švediškų ginklų eksportą, kad išsaugotų darbo vietas.

Švedijoje jo kritikai manė, kad šalis neturi laiko ar išteklių būti pasaulio sąžine, ir galvojo, jog ministras pirmininkas turėtų labiau susitelkti į vidaus politiką, kur Palme'ės pozicija taip pat susilpnėjo. Dėl savo retorinių sugebėjimų ir apsakrių galios žaidimų jis igijo politinių priešų tiek kairėje, tiek dešinėje.

Tačiau ne dėl to jo labiausiai nemėgo politiniai oponentai. Olofo Palme'ės kilmė iš aukštesniosios klasės daugeliui jo draugų socialdemokratų pasėjo įtarimą, o dešinieji manė, kad jis išdavė savo klasę. Kai kurios jo asmenybės savybės taip pat erzino žmones. Diskusijų metu Palme'ė buvo nekantrus ir demonstruodavo aroganciją, triuškindamas savo menkliau pajėgius oponentus. Turėdamas 156 siekiantį intelekto koeficientą, nors ir žemesnį nei aktorius Dolpho Lundgreno – 160, tačiau aukštesnį nei kitų Švedijos politikų, Palme'ė priklausė populiacijos daliai, kurią galima vadinti genijais. Ir Palme'ė labai aiškiai leisdavo suprasti, jog žino, kad yra aštresnio proto nei jo oponentai.

Ilgą laiką jis buvo mėgstamas kultūriniuose sluoksniuose ir dažnai kviečiamas į premjeras kaip išskirtinis svečias, tačiau po to, kai pasaulinio garso režisierius Ingmaras Bergmanas 1976-aisiais buvo apkaltintas mokesčių vengimu ir žeminančiu būdu suimtas per repeticiją Karališkajame dramos teatre, Palme'ės populiarumas smuko. Nors kaltinimai Bergmanui buvo visiškai panaikinti, tačiau švedų publika jautė, kad valdžia ne-teisingai užsipuolė Bergmaną būtent dėl jo šlovės. Po to Palme'ė kvietimų gaudavo mažiau.

Palme'ė taip pat turėjo galingų priešų žiniasklaidoje. Šalia to, kad dauguma Švedijos laikraščių buvo nepriklausomi, ne socialistinės pakraipos, jis sugebėjo patį įtakingiausią Švedijos žurnalistą paversti savo priešu. Kai Janas Guillou, socialistų žurnalo *Folket i Bild Kulturfront* reporteris, atskleidė, kad

socialdemokratų partija, vadovaujama Palme'ės, pasinaudojo Informacijos biuru (IB) – karinės žvalgybos tarnyba – savo privatiems tikslams, ir, greta to, įrašinėjo įtariamų komunistų simpatikų pokalbius, tai jau priminė Votergeito skandalą. Tačiau Olofas Palme'ė žaidė savo kortomis geriau nei prezidentas Nixonas. IB aferos atskleidimas baigėsi tuo, kad Olofas Palme'ė išliko savo poste, o Guillou ir jo kolega žurnalistas Peteris Brattas gavo po metus kalėjimo už šnipinėjimą.

Janas Guillou nebuvo paprastas priešas ir po keleto metų ėmėsi Palme'ės dėl jo sąsajų su Geijerio skandalu, kai paaiškėjo, kad Švedijos politikai, vadovaujami teisingumo ministro Lenarto Geijerio, dažnai lankėsi pas prostitutes. Palme'ė tik per plauką išvengė kritikos, kadangi jo pakalikai policijos komisaras Hansas Holmėris ir Geijerio spaudos sekretorius Ebbe'ė Carlssonas padėjo parašyti oficialius paneigimus, pagrįstus atviru melu.

Paskutinis Guillou bandymas pulti Palme'ę buvo vadinamoji Harvardo byla, kuri liko neišaiškinta, tačiau nusitaikė tiesiai į Palme'ės asmeninę moralę. Per tiesioginį radijo interviu Guillou paklausė Palme'ę, ar jis sumokėjo mokesčius už stipendiją, kurią jo sūnus Joakimas gavo iš Harvardo universiteto kaip padėką už Olofo Palme'ės paskaitą jam svečiuojantis šiame universitete. Olofas, kuris retai kada nežinodavo ką atsakyti, truputį per ilgai delsė paneigti šį kaltinimą, tad nepasirodė esąs sąžiningas. Taip po truputį žiniasklaidoje užvirė pasipiktinimas.

Įsiplieskusio aistringo priešiškojo Palme'ei įvairiuose visuomenės sluoksniuose nebebuvo galima sustabdyti. Prasidėjo kampanijos. Laikraščiai spausdino karikatūras, vaizduojančias Palme'ę su kumpa nosimi, sugedusiais dantimis ir tamsiais ratilais aplink akis. Tai reiškė, jog aiškiai buvo ir tokių, kurie nemanė, jog jo išvaizda atstumianti. Tokios moterys kaip aktorė Shirley

Skaitykite likusius
476 iš **496** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

„Įspūdinga knyga, pasakojanti apie didžiausią neatskleistą paslaptį Švedijos istorijoje.“

– Wall Street Journal

Stiegas Larssonas nusprendė išsiaiškinti paslaptį, kurios iki šiol dar niekas nesugebėjo atskleisti. Ir jis būtų nusinešęs ją į kapus, jeigu ne Janas Stocklassa – knygos, kurią laikote rankose, autorius.

Prieš savo mirtį Stiegas Larssonas, „Merginos su drakono tatuiruote“ ir kitų šios serijos knygų autorius, mėgino išsiaiškinti paslaptį, daug sensacingesnę nei aprašytos jo romanuose – Švedijos ministro pirmininko Olofo Palme'ės nužudymą 1986 m. vasario 28-ąją. Pirmą kartą istorijoje nebuvo surastas valstybės vadovo, nušauto viduryje Stokholmo gatvės, žudikas.

Stiegas Larssonas, sukūręs daugybę literatūrinių piktadarių, gerai pažinojo realų nusikaltėlių pasaulį ir buvo gerai išstudijavęs dokumentus apie ekstremistinių organizacijų veiklą visame pasaulyje. Daug metų jis kaupė įrodymus, siejančius teroro aktus su, jo manymu, „viena iš labiausiai stulbinančių žmogžudysčių bylų“. Po rašytojo mirties jo archyvas buvo pamištas, kol žurnalistui Janui Stocklassa'ui buvo suteikta išskirtinė prieiga prie slapto Larsono projekto.

Knygoje „Žmogus, kuris žaidė su ugnimi“ J. Stocklassa dėlioja Larsono surinktas dėlionės dalis, kad galėtų sekti pilnu intrigų, šnipinėjimo ir sąmokslų keliu, kuriuo pradėjo eiti vienas garsiausių pasaulio trilerių rašytojų, mėgindamas išsiaiškinti tikrą nusikaltimą.

VIENOS IŠ LABIAUSIAI PASAULĮ SUKRĖTUSIŲ ŽMOGŽUDYSČIŲ TYRIMAS

Jeigu jums patinka Stiego Larsono „Millennium“ serija, Larso Keplerio ar Jussi Adlerio-Olseno detektyvai – jūs privalote perskaityti ir knygą „Žmogus, kuris žaidė su ugnimi“.

ISBN 978-609-484-405-8

9 786094 844058

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybes ir ištraukas nemokamai

KITI FORMATAI:

Audioknyga

Elektroninė knyga